

**Belgische Kamer
van Volksvertegenwoordigers**

GEWONE ZITTING 1992-1993 (*)

3 MAART 1993

WETSONTWERP

**tot wijziging van de wet van
15 december 1980 betreffende
de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen**

AMENDEMENTEN

N° 1 VAN DE HEER BEYSEN c.s.

Art. 8

**In het 1°, het voorgestelde lid vervangen door
wat volgt :**

*« De vreemdeling die het Rijk binnenkomt zonder
te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en
die de status van vluchteling wenst te verkrijgen,
moet zich op het ogenblik dat hij binnenkomt vluchte-
ling verklaren en aan de grens vragen als dusdanig te
worden erkend ».*

VERANTWOORDING

De ervaringen van de bevoegde diensten tonen aan dat
een overgrote meerderheid van de asielzoekers, die zich in
België vluchteling verklaren, op een illegale manier ons
grondgebied zijn binnengekomen. Minder dan 5 % van de
asielzoekers leggen een verklaring af aan de overheden die
belast zijn met de grenscontrole, meer bepaald aan de

Zie :

- 903 - 92 / 93 :

— N° 1 : Ontwerp overgezonden door de Senaat.

(*) Tweede zitting van de 48° zittingsperiode.

**Chambre des Représentants
de Belgique**

SESSION ORDINAIRE 1992-1993 (*)

3 MARS 1993

PROJET DE LOI

**modifiant la loi du 15 décembre 1980
sur l'accès au territoire, le séjour,
l'établissement et l'éloignement
des étrangers**

AMENDEMENTS

N° 1 DE M. BEYSEN ET CONSORTS

Art. 8

**Au 1°, remplacer l'alinéa proposé par ce qui
suit :**

*« L'étranger qui entre dans le Royaume sans satis-
faire aux conditions requises par l'article 2 et qui
désire obtenir le statut de réfugié doit, lors de son
entrée, se déclarer réfugié et demander à la frontière à
être reconnu comme tel. »*

JUSTIFICATION

L'expérience des instances compétentes démontre que
la très grande majorité des demandeurs d'asile qui se
déclarent réfugiés en Belgique ont pénétré illégalement
sur le territoire belge. Moins de 5 % des demandeurs d'asile
font une déclaration aux autorités chargées du contrôle des
frontières, notamment à l'aéroport national (Quatrième

Voir :

- 903 - 92 / 93 :

— N° 1 : Projet transmis par le Sénat.

(*) Deuxième session de la 48° législature.

ationale luchthaven (Vierde Jaarverslag van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen, werkingsjaar 1991, blz. 8, § 12, blz. 21, § 57).

Daarnaast is vastgesteld voor de 86 % van de asielaanvragen die onontvankelijk worden verklaard, dat dit gebeurt op grond van een bedrieglijke aanvraag of een aanvraag die niet beantwoordt aan de voorwaarden tot asiel, zoals gedefinieerd door artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (*ibidem*, blz. 13, § 29).

In de huidige procedure beschikken de kandidaat-vluchtelingen, die het grondgebied betreden zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 2 van de wet (houder zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel), niettemin over een termijn van acht werkdagen om de status aan te vragen.

Deze termijn geeft aanleiding tot het indienen van talrijke oneigenlijke en bedrieglijke aanvragen en oefent tevens een aantrekkingskracht uit op al wie het grondgebied op een klandestiene wijze wil binnendringen. Vandaar dat het niet wenselijk is deze termijn te handhaven.

Ten einde een betere controle op de immigratie uit te voeren is het dan ook nuttig te voorzien dat de asielaanvragen vanwege personen die niet over de vereiste documenten beschikken, moeten worden ingediend op het ogenblik dat betrokkenen het Rijk binnenkomen. Deze personen moeten zich dus verplicht aanmelden bij de bevoegde overheden op het moment dat zij de grens overschrijden. Men mag aannemen dat asielzoekers die een werkelijk risico voor hun leven, hun fysieke integriteit of hun veiligheid lopen, zich, behoudens overmacht, spontaan en onmiddellijk zullen aanmelden aan de grenspost.

Bovendien zal de effectieve toepassing van het Verdrag van Dublin van 15 juni 1990 en het Verdrag van Schengen van 19 juni 1990 in het gedrang komen wegens het ontbreken van de verplichting zich vluchteling te verklaren aan de landsgrenzen. Deze twee verdragen, waarbij mag worden verwacht dat België binnenkort verdragsluitende partij zal worden, bepalen inderdaad dat de Lid-Staat die een asielzoeker op onregelmatige wijze zijn grens laat overschrijden, verantwoordelijk zal zijn voor het onderzoek van de asielaanvraag.

Bij gebrek aan een verklaring aan de grens, zal het in de meeste gevallen onmogelijk zijn om uit te maken langs welk land de asielzoeker de Europese Gemeenschap is binnengekomen, te meer daar het merendeel van de asielzoekers geen identiteits- of reisbewijzen bij zich hebben of dat althans beweren. Welnu, volgens artikel 6, tweede lid van het Verdrag van Dublin, moet de Lid-Staat waar de asielzoeker tenminste zes maanden heeft verbleven, de verantwoordelijkheid dragen voor het onderzoek van de aanvraag, zelfs als de vreemdeling op onregelmatige wijze het grondgebied van een andere Lid-Staat is binnengedrongen. Het is bijgevolg onontbeerlijk het indienen van een asielaanvraag aan de grenspost aan te moedigen, op straffe van het zelf moeten behandelen van ontelbare asielaanvragen, die, ingevolge de vermelde verdragen, eigenlijk onder de verantwoordelijkheid van andere Lid-Staten zouden moeten vervallen.

Daarnaast voorzien artikel 15 van het huidige wetsontwerp of artikel 36 de mogelijkheid dat de bevoegde minister of zijn gemachtigde beslisser de asielzoekers die op een onregelmatige wijze op het grondgebied verblijven, op een welbepaalde plaats in te schrijven en vast te houden. De Raad van State heeft, in zijn adviezen van 6 juli en 14 oktober 1992 over het voorontwerp van wet, over deze

Rapport annuel du Commissaire général aux Réfugiés et aux Apatrides, année d'activité 1991, p. 8, § 12, p. 21, § 57).

D'autre part, dans 86 % des cas des demandes d'asile déclarées irrecevables, cette décision se justifie du fait que la demande était frauduleuse ou étrangère aux critères d'asile tels que définis par l'article 1er, A, (2), de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 (*ibidem*, p. 13, § 29).

Dans la procédure actuelle, les candidats-réfugiés qui entrent sur le territoire sans répondre aux conditions fixées par l'article 2 de la loi (notamment être titulaires d'un passeport ou d'un titre de voyage valables) disposent néanmoins d'un délai de huit jours ouvrables pour demander le statut.

Ce délai favorise l'introduction d'un très grand nombre de demandes abusives ou frauduleuses et exerce également un effet attractif sur tous ceux qui sont tentés de pénétrer clandestinement sur le territoire. C'est pourquoi il semble inopportun de maintenir ce délai.

Afin d'exercer un meilleur contrôle sur l'immigration, il semble utile de prévoir que les demandes d'asile présentées par des personnes qui ne sont pas en possession des documents requis, devront désormais être introduites dès l'entrée des intéressés sur le territoire national. Ces personnes devront donc obligatoirement se signaler aux autorités compétentes au moment du franchissement de la frontière. On peut s'attendre à ce que des demandeurs d'asile qui courent un danger réel pour leur vie, leur intégrité physique ou leur sécurité, se manifestent, sauf cas de force majeure, de manière spontanée et immédiate lors du passage aux frontières.

D'ailleurs, l'application effective de la Convention de Dublin du 15 juin 1990 et de la Convention d'application de Schengen du 19 juin 1990 sera compromise à défaut d'instaurer l'obligation de se déclarer réfugié aux frontières. Ces deux conventions, auxquelles la Belgique entend devenir partie contractante prochainement, stipulent en effet que l'Etat membre qui a laissé un demandeur d'asile franchir irrégulièrement sa frontière sera responsable de l'examen de la demande d'asile.

A défaut d'une déclaration à la frontière, il sera dans la plupart des cas impossible d'identifier le pays par lequel le demandeur d'asile est entré dans la Communauté européenne, d'autant plus que la plupart des demandeurs d'asile n'ont pas — ou tout au moins prétendent ne pas avoir — de documents d'identité ou de voyage. Or, selon l'article 6, alinéa 2, de la Convention de Dublin, l'Etat membre sur le territoire duquel un demandeur d'asile a séjourné six mois minimum, doit assumer la responsabilité de l'examen de la demande, et ce même si l'étranger a pénétré irrégulièrement sur le territoire d'un autre Etat membre. Il est par conséquent indispensable de favoriser l'introduction des demandes d'asile à la frontière, sous peine de devoir examiner d'innombrables demandes d'asile, qui, en vertu des conventions susmentionnées, devraient, en principe, relever de la responsabilité d'autres Etats membres.

En outre, l'article 15 du présent projet de loi (Chambre) ou l'article 36 du même projet prévoient la possibilité, pour le ministre compétent ou son délégué, d'inscrire et de maintenir en un lieu déterminé les demandeurs d'asile se trouvant en situation irrégulière sur le territoire. Le Conseil d'Etat, dans ses avis rendus en date des 6 juillet et 14 octobre 1992 sur le texte de l'avant-projet de loi, a formulé à

twee bepalingen verscheidene opmerkingen geformuleerd met betrekking tot de eerbied voor het beginsel van vrijheid van beweging, zoals vervat in onze Grondwet en de verschillende internationale verdragen waarvan België partij is, meer bepaald door artikel 2 van het Vierde Protocol ter aanvulling van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten.

Momenteel bevinden de vreemdelingen, die zonder de vereiste documenten binnen de acht werkdagen hun asiel-aanvraag indienen overeenkomstig artikel 50 van de wet van 15 december 1980, zich in een volkomen wettelijke en regelmatige situatie, zolang een weigering tot verblijf niet uitvoerbaar is. Bijgevolg kunnen zij niet het voorwerp zijn van voormelde maatregelen tot inschrijving en vasthouding, zonder dat de in België rechtstreeks uitvoerbare bepalingen van internationaal recht worden geschonden. Deze maatregelen zijn niettemin voor deze vreemdelingen bedoeld in artikel 15 en artikel 36 van het huidige wetsontwerp.

Deze laatste bepalingen zullen dus niet kunnen worden toegepast op diegenen die zich niet onmiddellijk hebben aangegeven aan de landsgrens, tenzij deze verklaring wettelijk wordt opgelegd, op het ogenblik dat zij de Belgische grens overschrijden, wanneer zij niet in het bezit zijn van de vereiste documenten. Om hogergenoemde bepalingen te kunnen toepassen, dient dus de huidige wettelijke termijn van acht dagen, tijdens dewelke een asielzoeker op geldige wijze zijn aanvraag kan indienen, te worden opgeheven. Indien die opheffing niet geschiedt, wordt het risico gelopen dat deze twee bepalingen door de gerechtsinstanties zullen worden vernietigd indien zij worden opgelegd aan vreemdelingen die « legaal » of « op regelmatige wijze » op het grondgebied verblijven, omdat zij hun asielaanvraag binnen de termijn van acht dagen, te rekenen vanaf het illegaal overschrijden van de landsgrens, hebben ingediend.

Dit amendement voorziet daarenboven in een grond voor onontvankelijkheid van de aanvragen ingediend door asielzoekers die zich niet vluchteling hebben verklaard bij hun aankomst aan de grens en die hun laattijdigheid niet kunnen rechtvaardigen. Zij beschikken echter wel over de mogelijkheid een dringend beroep in te dienen bij de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen, die, in geval van een ongunstig advies, overeenkomstig artikel 63/3, § 2, tweede lid, uitdrukkelijk moet vermelden of de vreemdeling mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven of zijn vrijheid in gevaar verkeert.

Behalve het feit dat dit amendement de identificatie zal vergemakkelijken van het land waarlangs de asielzoekers de Europese Gemeenschap zijn binnengekomen en dat bijgevolg op grond van het Verdrag van Dublin verantwoordelijk zal zijn voor het onderzoek van de aanvraag, zal het ook de frauduleuze aanvragen en de aanvragen die niets met asiel te maken hebben, ontmoedigen. Deze laatste aanvragen, die meestal gepaard gaan met een illegaal overschrijden van de grenzen, blijven toch nog vatbaar voor een beroep bij de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen, die tevens zal waken over de eerbiediging van de internationale verplichtingen die België terzake heeft aangegaan.

propos de ces deux dispositions plusieurs observations ayant trait au respect du principe de la liberté de circulation, consacré tant par notre Constitution que par différentes conventions internationales auxquelles la Belgique est partie, plus particulièrement par l'article 2 du Quatrième Protocole additionnel à la Convention européenne des droits de l'homme et par l'article 12 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques.

Actuellement, les étrangers dépourvus des documents requis qui introduisent leur demande d'asile dans le délai de huit jours ouvrables prévu à l'article 50 de la loi du 15 décembre 1980 se trouvent dans une situation tout à fait légale et régulière, aussi longtemps qu'une mesure de refus de séjour à leur égard n'est pas exécutoire. Ils ne peuvent dès lors pas faire l'objet des mesures précitées d'inscription et de maintien sans que des dispositions de droit international directement applicables en Belgique soient violées. Ces mesures sont pourtant envisagées à l'égard de ces étrangers par les articles 15 et 36 du présent projet de loi.

Ces dernières dispositions ne pourront donc pas être appliquées à ceux qui ne se sont pas déclarés immédiatement aux frontières, à moins que cette déclaration ne soit légalement prescrite au moment du franchissement de la frontière belge pour ceux qui sont dépourvus des documents requis. Afin de pouvoir appliquer les dispositions envisagées plus haut, il y a donc lieu de supprimer le délai légal actuel de huit jours ouvrables durant lequel un demandeur d'asile peut valablement introduire sa demande. A défaut de supprimer ce délai, les mesures d'application de ces deux dispositions risquent d'être annulées par les instances juridictionnelles si elles sont appliquées à des étrangers résidant « légalement » ou « régulièrement » sur le territoire et ayant introduit leur demande d'asile dans un délai de huit jours à dater de leur franchissement illégal de la frontière belge.

Dans le présent amendement, les demandeurs d'asile qui ne se déclarent pas réfugiés dès leur arrivée aux frontières et qui ne peuvent justifier leur retard, pourront en outre se voir opposer un motif d'irrecevabilité de leur demande. Ils disposeront cependant toujours de la possibilité d'introduire un recours urgent auprès du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, qui, en cas d'avis défavorable, doit, en vertu de l'article 63/3, § 2, alinéa 2, mentionner expressément si l'étranger peut être reconduit à la frontière du pays qu'il a fui et où, selon sa déclaration, sa vie ou sa liberté seraient menacées.

Outre le fait que le présent amendement facilitera l'identification du pays par lequel des demandeurs d'asile sont entrés dans la Communauté européenne et qui sera par conséquent, en vertu de la Convention de Dublin, responsable de l'examen de la demande, il aura également pour effet de décourager les demandes frauduleuses ou étrangères aux critères d'asile, qui vont d'ailleurs généralement de pair avec un franchissement illégal des frontières, tout en maintenant un recours effectif auprès du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, qui veillera aussi au respect des obligations internationales contractées par la Belgique en la matière.

Nº 2 VAN DE HEER BEYSEN c.s.

Art. 11

Een 2ºbis invoegen luidend als volgt :

« 2ºbis. In § 2, tweede lid, wordt het 1º vervangen door wat volgt :

« 1º Indien de vreemdeling aan de grens niet heeft gevraagd als vluchteling te worden erkend, overeenkomstig artikel 50, eerste lid, en dat zonder verantwoording. » »

VERANTWOORDING

Zelfde verantwoording als amendement nº 1 op artikel 8.

Nº 3 VAN DE HEER BEYSEN c.s.

Art. 17

Dit artikel vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 17. — Artikel 57/11 van dezelfde wet, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 57/11. — § 1. Tegen de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bedoeld in artikel 57/6, lid 1, en genomen voor het in werking treden van de huidige bepaling, kan alleen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beroep worden ingesteld.

Dit beroep moet ingediend worden binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

De beslissing kan niet ten uitvoer worden gelegd gedurende de termijn die voor het instellen van beroep bepaald is en evenmin na het instellen van dat beroep.

§ 2. Tegen de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bedoeld in artikel 57/6, lid 1, en genomen na het in werking treden van de huidige bepaling, kan alleen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State worden ingesteld.

De Voorzitter van de kamer waarbij de zaak aanhangig is kan ambtshalve of op verzoek van de vreemdeling of van de advocaat die hem bijstaat of vertegenwoordigt, alsook van de Minister van Justitie of diens gemachtigde, bevelen dat de zaak met gesloten deuren wordt behandeld.

Hij kan dat ook bevelen wanneer het administratief dossier stukken bevat die hij, op eigen initiatief of op voorstel van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van diens adjuncten, als vertrouwelijk heeft erkend.

Dergelijke stukken mogen in geen enkele akte van de procedure worden vermeld, aangehaald of overgenomen, op straffe van nietigheid van die akte. » »

Nº 2 DE M. BEYSEN ET CONSORTS

Art. 11

Insérer un 2ºbis, libellé comme suit :

« 2ºbis. Au § 2, deuxième alinéa, le 1º est remplacé par ce qui suit :

« 1º Si l'étranger n'a pas demandé à la frontière à être reconnu comme réfugié, conformément à l'article 50, premier alinéa, et ce sans justification. » »

JUSTIFICATION

Même justification que pour l'amendement nº 1 à l'article 8.

Nº 3 DE M. BEYSEN ET CONSORTS

Art. 17

Remplacer cet article par la disposition suivante :

« Art. 17. — L'article 57/11 de la même loi est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 57/11. — § 1º. Les décisions du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, visées à l'article 57/6, alinéa 1º, et prises avant l'entrée en vigueur de la présente disposition, ne sont susceptibles de recours qu'auprès de la Commission permanente de recours des réfugiés.

Ce recours doit être introduit dans les trente jours de la notification de la décision contre laquelle il est formé.

La décision ne peut être exécutée ni pendant le délai fixé pour l'introduction du recours, ni après la formation de celui-ci.

§ 2. Les décisions du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, visées à l'article 57/6, alinéa 1º, et prises à partir de l'entrée en vigueur de la présente disposition, ne sont susceptibles que d'un recours en annulation auprès du Conseil d'Etat.

Le président de la chambre saisie peut ordonner le huis clos, d'office ou à la demande de l'étranger ou de l'avocat qui l'assiste ou le représente ainsi que du ministre de la Justice ou de son délégué.

Il peut également l'ordonner si le dossier administratif contient des pièces dont le caractère confidentiel a été reconnu par lui, d'initiative ou sur la proposition du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou d'un de ses adjoints.

De telles pièces ne peuvent être mentionnées, citées ou reproduites dans aucun acte de la procédure, à peine de nullité de cet acte. » »

VERANTWOORDING

Het huidig amendement heeft tot doel de mogelijkheid op te heffen een beroep in te stellen bij de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen tegen de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake de gegrondheid van de asielaanvraag.

Voortaan zullen de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen slechts het voorwerp kunnen uitmaken van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, zowel geopend voor de vreemdeling als voor de Minister van Justitie of diens gemachtigde.

Het is echter nodig om de overgang van het oud systeem naar de nieuwe procedure te regelen : het is inderdaad inopportuun om de behandeling van het geheel van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van het Commissariaat-Generaal, integraal aan de Raad van State over te dragen. Het is dus nodig om te voorzien dat de Vaste Beroepscommissie bevoegd zal blijven om beroepen te behandelen ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-Generaal die het in werking treden van de huidige bepalingen voorafgaan.

Het huidige amendement heeft evenwel tot doel de opdracht van de Vaste Beroepscommissie op termijn op te heffen.

Deze opheffing wordt verantwoord door de bekommernis om de procedure betreffende het onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvragen te versnellen, met respect voor de rechten van de kandidaat-vluchtelingen die nog de mogelijkheid zullen hebben de Raad van State aan te spreken.

Hiermede wordt het amendement hernomen dat de regering had ingediend bij de Senaat, voorafgaandelijk aan het aannemen van de wet van 18 juli 1991. De voortdurende stijging van het aantal asielaanvragen en van de achterstand in de behandeling ervan, maakt deze verdergaande vereenvoudiging van de procedure onontbeerlijk. De beslissing van de Commissaris-generaal, de terzake bevoegde en onafhankelijke instantie, biedt voldoende waarborgen ter vermijding van schendingen van de internationale verbintenissen terzake door België aangegaan.

E. BEYSEN
L. PIERCO
M. VAN HOUTTE

N° 4 VAN DE HEER FEAUX c.s.

Art. 17

Het 4° weglaten.

VERANTWOORDING

Zie ook amendement n° 6 op artikel 27.

Het lijkt niet normaal dat de Beroepscommissie de rol van « tuchtraad » moet spelen ten opzichte van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De onafhankelijkheid die aan de commissaris-generaal toegekend is, mag voorts niet betekenen dat hij de wettelijke verplichtingen niet hoeft na te komen, met name wat de

JUSTIFICATION

Le présent amendement a pour objet de supprimer la possibilité d'introduire un recours auprès de la Commission permanente de recours des réfugiés contre les décisions prises par le commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sur le bien-fondé des demandes d'asile.

Désormais, les décisions du commissaire général ne pourront plus faire l'objet que d'un recours en annulation devant le Conseil d'Etat, ouvert aussi bien à l'étranger qu'au ministre de la Justice ou à son délégué.

Il convient cependant d'aménager le passage de l'ancien système à la nouvelle procédure : il est en effet inopportun de transférer intégralement au Conseil d'Etat l'examen de l'ensemble des recours introduits contre les décisions du commissaire général. Il est donc nécessaire de prévoir que la Commission permanente restera compétente pour connaître des recours introduits contre les décisions du commissaire général, antérieures à l'entrée en vigueur de la présente disposition.

Le présent amendement a toutefois pour effet de supprimer à terme la mission de la Commission permanente.

Cette suppression se justifie par le souci d'accélérer la procédure relative à l'examen du bien-fondé des demandes d'asile, tout en respectant les droits des candidats réfugiés, qui auront encore la possibilité de saisir le Conseil d'Etat.

Le présent amendement reprend celui que le Gouvernement avait présenté au Sénat, préalablement au vote de la loi du 18 juillet 1991. Cette nouvelle simplification de la procédure s'impose en raison du nombre sans cesse croissant des demandes d'asile et du retard de plus en plus important constaté dans l'examen des demandes. La décision du commissaire général, l'instance indépendante et compétente en la matière, offre suffisamment de garanties quant au respect des obligations internationales contractées par la Belgique en la matière.

N° 4 DE M. FEAUX ET CONSORTS

Art. 17

Supprimer le 4°.

JUSTIFICATION

Voir également l'amendement n° 6 à l'article 27.

Il ne paraît pas normal de faire jouer à la Commission de recours un rôle de « conseil de discipline » à l'égard du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

En outre, l'indépendance qui est reconnue à celui-ci ne saurait signifier qu'il est libre de ne point respecter des obligations légales, notamment en matière de délai. Il

termijnen betreft. De minister moet, indien hij zulks nodig acht, bestraffend optreden tegen mogelijke tekortkomingen ter zake.

Mocht het beginsel worden aanvaard dat de Beroepscommissie een zaak aan zich kan trekken, dan mag dat alleen worden gezien als een rechtsmiddel dat wordt aangereikt aan de rechtzoekende die het slachtoffer is van een bestuurlijke tekortkoming.

N° 5 VAN DE HEER FEAUX c.s.

Art. 21

In het voorgestelde tweede lid van het 1°, de laatste twee volzinnen vervangen door wat volgt :

« Kiest hij niet een van beide talen, dan is de taal van de rechtspleging die van het gebied waar de verzoeker woonplaats heeft gekozen.

Indien de verzoeker woonplaats heeft gekozen in Brussel en geen keuze heeft gedaan inzake de taal van de rechtspleging, verwijst de eerste voorzitter de zaak naar een van de beide taalrollen al naar gelang hun respectieve werklust.»

VERANTWOORDING

Dit amendement is het logische gevolg van het amendement ingediend op artikel 18 van het ontwerp. Het bepaalt bovendien dat de zaken worden toegewezen krachtens objectieve criteria, wat moet bijdragen tot het herstel van het evenwicht tussen het aantal beroepen dat wordt behandeld door de Nederlandstalige en de Franstalige kamers.

N° 6 VAN DE HEER FEAUX c.s.

Art. 27

In § 2, eerste lid, van het voorgestelde artikel 63/2, de woorden « binnen één werkdag of binnen drie werkdagen » vervangen door de woorden « binnen drie werkdagen of binnen acht werkdagen ».

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan de opmerking van de Raad van State ten aanzien van het feit dat de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, inzonderheid wegens de uiterst korte termijnen waarbinnen beroep kan worden ingesteld, geen « minimale waarborgen inzake procedure » biedt.

Bovendien lijkt het billijk de voor het instellen van het dringende beroep geldende termijnen te verlengen, gelet op het feit dat het ontwerp voorziet in een zeer aanzienlijke verruiming van de termijn waarover de Commissaris-Generaal beschikt om een beslissing te nemen (cf. artikel 28).

appartient au ministre de sanctionner, s'il le juge nécessaire, une éventuelle carence en ce domaine.

Si le principe d'une évocation par la Commission de recours devait être admis, il ne peut être conçu que comme un recours offert au justiciable victime d'une carence de l'administration.

N° 5 DE M. FEAUX ET CONSORTS

Art. 21

Au 1°, au deuxième alinéa proposé, remplacer les deux dernières phrases par ce qui suit :

« S'il ne fait pas valoir un choix pour une des deux langues, la langue de la procédure est celle de la région dans laquelle le requérant a élu domicile.

Si le requérant a élu domicile à Bruxelles et n'a pas exprimé son choix dans la langue de la procédure, le premier président l'attribue à l'un des deux rôles linguistiques en fonction de leur charge respective de travail. »

JUSTIFICATION

L'amendement s'inscrit à la suite de celui qu'il est proposé d'apporter à l'article 18 du projet. Il prévoit en outre une dévolution des affaires en vertu de critères objectifs qui devraient contribuer à réduire le déséquilibre actuellement constaté entre les recours formés devant les chambres françaises et néerlandaises.

N° 6 DE M. FEAUX ET CONSORTS

Art. 27

Au paragraphe 2, premier alinéa de l'article 63/2 proposé, remplacer les mots « dans le jour ouvrable ou dans les trois jours ouvrables » par les mots « dans les trois jours ouvrables ou dans les huit jours ouvrables ».

JUSTIFICATION

Cet amendement répond aux observations du conseil d'Etat à l'égard du manque de « garantie minimale de procédure » offerte par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, notamment en raison de l'excessive brièveté des délais de recours.

Il semble, en outre, équitable d'élargir les délais prévus pour former le recours urgent dans la mesure où le projet prévoit d'étendre très sensiblement le délai offert au commissaire général pour rendre sa décision (cf. article 28).

V. FEAUX
F. DUFOUR
M. HARMEGNIES